

Eerbetoon dichter Wim de Vries: 'Zo vaak heb ik haar gedroomd'

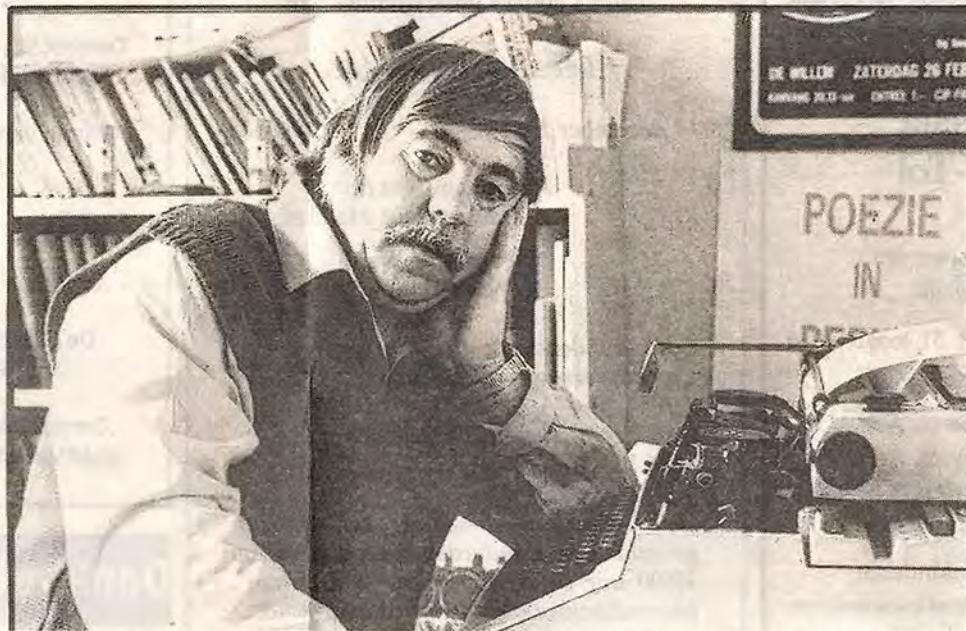
'Zo vaak heb ik haar gedroomd' is de titel van het verzameld werk van de arbeider-dichter Wim de Vries (1923-1994) uit Puttershoek. Al zijn gedichten, korte verhalen en hoorspelen zijn bij elkaar gebracht door de Dordtse uitgeverij Liverse, die dit bijzondere oeuvre daardoor aan de vergetelheid ontrukkt.

Wim de Vries had als dichter van meet af een eigen, authentieke stem, een proteststem, die later in zijn leven een meer literair karakter kreeg. Hij schreef aanvankelijk vooral voor zichzelf omdat hij merkte dat hij er baat bij had dingen te benoemen. De journalist en uitgever Jan Robbemond uit 's-Gravendeel schreef een biografische schets voor de lijvige uitgave, waarin enkele vrienden verslag doen van hun ontmoetingen met Wim de Vries en waarin de dichter Dick Gebuys vertelt over de kracht van diens poëzie. „Sociale en emancipatorische onderwerpen hadden de voorkeur van De Vries, maar ook schreef hij graag

over de polders van de Hoeksche Waard, de rivier de Oude Maas, de mensen en de dieren om hem heen die hij liefdevol observeerde en over zijn jeugd. Wim de Vries kreeg bekendheid als arbeider-dichter doordat hij vooral schreef over de frustrerende werk- en

**UITGAVE VAN
VERZAMELD WERK
IS EERBETOON AAN
ARBEIDER-DICHTER**

leefsituatie van arbeiders”, aldus Robbemond. De eerste gedichten van De Vries werden eind jaren 60 gepubliceerd in Het Vrije Volk en De Nieuwe Stem. Hij volgde een cursus creatief schrijven bij de Rotterdamse Kunststichting en ontmoette daar de bouwvakker Pierre van Vollenhoven. Zelf werkte De Vries als pijpenbuiger bij vliegtuigbouwer Fokker in Papendrecht. Robbemond: „De Vries en Van Vollenhoven schreven over dezelfde thema's, al verschilden zij sterk van karakter. Van Vollenhoven was fel en confronterend, De Vries minder agressief en gematigder van toon. Dit zou uiteindelijk leiden tot verwijdering tussen de twee dichters die het in

Het verzameld werk van Wim de Vries wordt binnenkort uitgegeven. 'Zo vaak heb ik haar gedroomd'. Uitgeverij Liverse, 484 blz. 29,95 euro (verkrijgbaar in de boekhandel).

Nederland onbekende fenomenen arbeiderspoëzie introduceerden. „Zij brachten in 1972 na een succesvol televisieoptreden bij de VARA een gezamenlijke bundel uit met als titel 'M'n woord een wapen tot verweer, gedichten uit de arbeidswereld'. De belangstelling was groot en de bundel werd enkele keren herdrukt." De activist werd een geaccepteerde dichter in wiens werk, dat een sterk sociaalrevoluti-

onair karakter heeft, altijd zijn medemenselijkheid, zijn pacifisme en zijn solidariteit met vrede en vrijheid onmiskenbaar doorklinken. Zijn biografie laat zich lezen

in zijn gedichten, die van lieverlee van klank en kleur veranderden. Woorden als begrip, vergeving en verzoening behoorden opeens tot zijn vocabulaire.

In het verzameld werk van Wim de Vries zijn ook de nooit eerder gepubliceerde kindergedichten opgenomen, met een melancholieke ondertoon waarin het gemis doorklinkt van de dochter die hij zo graag had willen hebben, maar niet kreeg en waarnaar de titel verwijst. Deze gedichten tonen ook hoeveel plezier Wim de Vries had van het spelen met de taal.

Optredens op poëziefestivals (zoals bijvoorbeeld het befaamde Poëzie Buiten in Goudswaard in de Hoeksche Waard), Poetry International en voorleesreizen in Duitsland veranderden het leven van Wim de Vries ingrijpend. Hij kreeg erkenning en hoorde erbij. Hij raakte bevriend met de Dordtse dichter Kees Buddingh' en met de oprichter en directeur van Poetry International, wijlen Martin Mooij. Wim de Vries publiceerde zes dichtbundels, drie hoorspelen en talrijke korte verhalen. Mooij bracht een jaar na de dood van Wim de Vries in 1995 postuum een selectie van gepubliceerde en ongepubliceerde gedichten uit met als titel 'En hou me levend met het woord'. De kern van het dichterschap van Wim de Vries lag in zijn verblijf als dwangarbeider in Duitsland, waarover hij een cyclus gedichten schreef die verscheen met de titel 'Terug naar Kassel' (Uitgeverij Robbemond, 1990). In zijn inleiding op die Duitse gedichten memoreert Robbemond de recensie van Martin Mooij voor de bibliotheekdienst: „Het zijn eenvoudige, maar indrukwekkende gedichten, soms bedoeld als een requiem aan de vrienden die daar voorgoed zijn gebleven. Scherp en direct wordt vastgelegd wat er in die tijd is gebeurd, wie de schuldigen zijn en wie de slachtoffers. Wim de Vries blijft op zoek naar de waarheid en naar het waarom van wat hem toen overkomen is.”